

zelf daartegen (*Belgique Médicale*). Men zou meenen, dat iemand, die de wenschelijkheid van vrije artsenkeus erkent, dit ook zal doen ten aanzien van de werklieden, die bij mutualiteiten zijn aangesloten. Maar de kettinggangers van de stembus mogen zich de weelde niet veroorloven, logisch te handelen. Hen zou men kunnen beklagen, als niet anderen de slachtoffers waren van hun niets-zijn. Nu zal het verwerven en zelfs het behouden van praktijk onder de arbeidersklasse af hangen van de politieke richting die een arts zal aanhangen of misschien voorwenden. Tenzij een krachtig samengaan der artsen de mutualiteiten zou dwingen tot wat de Wetgever hun niet heeft durven opleggen.

DE NIEUWE KRANKZINNIGENWETGEVING IN BEIEREN. — Terwijl men in verschillende landen telkens verneemt van wantrouwen jegens de artsen, als zouden deze dikwijls lichtvaardig besluiten tot opname van een krankzinnige in een gesticht, of zulk een lijder langer dan noodig „opgesloten” houden, ja zelfs gezonde personen in koelen bloede zulk een lot doen ondergaan, is de nieuwe Beiersche wetgeving doortrokken van een ruimer opvatting. Tot heden kon een krankzinnige slechts dan tegen zijn wil worden opgenomen, als hij „gevaarlijk was voor zichzelf of anderen”. Voortaan is gedwongen opname en opsluiting mogelijk, zoodra en zoolang de lijder „verpleging in een gesticht noodig heeft.” Aanvraag daartoe kan geschieden door autoriteiten, maar ook door personen, die naar gangbare opvatting, zijn belast met de zorg voor het openbaar welzijn. Hiertoe behooren in de eerste plaats de artsen, en naar wij uit de *Deutsche med. Wochenschr.* van 11 Juni vernemen, zal nu een arts, die een krankzinnige niet spoedig genoeg beschouwt als hebbende behoefte aan gestichtverpleging, of een gestichtsdirecteur, die een lijder, bijv. op aandrang van de familie, te vroeg ontslaat, aansprakelijk zijn als daaruit schade voor het openbaar welzijn voortkomt. Dus ook van het grootere vertrouwen, thans getoond, zullen de Beiersche collega's geen onverdeeld genoegen beleven.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

SPECIALISTEN EN HUISARTSEN.

Ook onder specialisten wordt meer en meer de wenschelijkheid gevoeld zich aaneen te sluiten om gezamenlijk hun belangen te verdedigen, waar die in het gedrang dreigen te komen. Daarbij kunnen evenwel eenige zaken vermeden worden. De vergadering van specialisten. Zondag 13 Juni in Den Haag gehouden, behoort hiertoe. Daar werd door de leiders vooropgezet, dat bij diegenen, wier belangen verschilden van die der specialisten, kwade trouw aanwezig was. De gedachtengang was verder hoogst eenvoudig!

De voorzitter, de heer D. STIGTER, stelde vast, dat de commissie, indertijd aangewezen tot voorbereiding eener algemeene specialisten-aaneensluiting vier jaar lang geslapen had. De aanwezige secretaris dier commissie deelde mee, dat vooral de voorzitter dier commissie in een „apathischen toestand” verkeerd had. Van eenige gezamenlijke machts- en belangenontwikkeling was niets gekomen. (Dat schijnt dan ook vrij natuurlijk). Dus. . . de huisartsen, die in de Ned. maatschappij tot bevordering der geneeskunst de meerderheid vormen, hebben moedwillig de geheele macht in handen gehouden en misbruikt om de specialisten te knechten en te benadeelen!

Met deze gevolgtrekking konden enkelen der aanwezigen zich niet vereenigen. De voorzitter becomplimenteerde zich zelf eenige malen, dat hij dien „opposanten” wel het woord verleende. Beantwoord behoefden deze evenwel niet te worden, want zij mochten daarop vertrekken. Eenvoudig en afdoend.

Daarop werd overgegaan tot het oprichten van een vereeniging van specialisten, buiten de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst staande.

Toch is het m.i. voor minder-anti-maatschappij-voelende specialisten (en die vormen toch altijd nog de meerderheid) duidelijk:

dat er in de Maatschappij plaats is voor een instituut van specialisten naast een instituut van huisartsen; dat de specialisten, als zij invloed wenschen, zich daarvoor eenige moeite dienen te getroosten, in elk geval het verlangen daartoe te kennen moeten geven;

dat er onder de collegae-huisartsen geen zucht om te heerschen over de specialisten bestaat;

dat op dit oogenblik voor elken geneesheer een ageeren buiten de Maatschappij is; een ageeren tegen de Maatschappij en een dergelijke actie gelijk staat met een aanval in den rug;

dat het dom is om het meerendeel der specialisten, die zich graag leden der Maatschappij blijven voelen, uit te sluiten van hun vereeniging terwille van enkele specialisten-niet-leden.

Dit zij genoeg over de oprichting der nieuwe vereeniging. Evenzeer te vermijden is, een zóó vurig verlangen naar verbetering van bestaande toestanden, dat men elke gelegenheid te baat neemt om zijn gemoed lucht te geven. In dit uiterste vervalt collega D. A. DE GROOT en het is te meer te betreuren, omdat velen zonder nader onderzoek dergelijke ontboezemingen als juist en vaststaand aannemen. Collega DE GROOT deelt in het *Tijdschrift* van 6 Juni mee, dat door de afdeeling Friesland door overstemming aangenomen zijn de statuten en het reglement van het A. A. Z. Friesland, en laat daarbij dus vermoeden, dat de specialisten weer eens door de huisartsen onderdrukt en benadeeld zijn. Collega J. DE GROOT heeft zich in het volgende *Tijdschrift*-nummer dan ook dadelijk van dat „feit” meester gemaakt.

Opgemerkt dient evenwel te worden: 10. dat vier van de vijf bestuursleden der afdeeling specialisten zijn (wat nu niet pleit voor vijandige onderdrukking door huisartsen); 20. dat over de betreffende artikelen, regelende de specialistische hulp, voornamelijk door de specialisten gedebatteerd werd en dat ten slotte de vergadering met het meerendeel der specialisten meeging.

Bovendien was herhaaldelijk te kennen gegeven, dat de geheele regeling der specialistische hulp aan ziekenfondsleden een voorloopige was, dat niemand kon vermoeden, hoe dit voor Friesland vrijwel geheel nieuwe instituut zich zal ontwikkelen, en dat elk jaar gelegenheid bestaan zal om de noodige veranderingen aan te brengen.

Vrijwel de eenige opmerking bij de bespreking van dit onderwerp door de overheerschende huisartsen gemaakt, was dat 5 pCt. der netto inkomsten niet voldoende zou zijn voor salarieering der specialisten.

Leeuwarden, Juni 1914.

A. OVERBOSCH.

COLLECTIEVE CONTRACTEN.

I.

Collega J. D. C. KOCH meent, dat de leiddraad, door het hoofdbestuur voorgesteld, nog eens uitdrukkelijk moet zeggen, dat wij ons aan toegelaten ziekenfondsen collectief mogen verbinden. Over toegelaten ziekenfondsen, nieuw opgerichte ziekenfondsen, bestaande ziekenfondsen enz. behoeft bij de contracten, door onze Maatschappij gesloten, niet meer gesproken te worden, daar het bindend besluit deze contracten niet bedoelt en de contracten alleen gesloten worden met rechtspersoonlijkheid bezittende instellingen. Een nadere definieering van het soort ziekenfondsen, dat de rechtspersoonlijkheid bezittende instelling bezit, is nu onnoodig. Het zou bovendien onjuist